

ספר

בס"ד

לשון חכמים

זאת המחברת לשונות מוזקקים של בקשות והרצאות
השייכים לעבודת הקודש, תורה ומצות, תקונים
וענינים נפשיים, לזכות את הרבים. וקראתי לחיבור

זה בשם

לשון חכמים חלק ראשון

כמפורש בהקדמתי, אנכי איש קטן

הצעיר יוסף חיים בכמיהר"ר משה חיים יצ"ו

ויהא רעוא שיקיבל ברצון לפני השנית, ויזכני לבין על האמת
ויזכני שיתקיים בי מ"ש ד' כלך ישראל, רוח ה' דיבר בי
ומלתי על לשוני, ותמיד תשרה ותחיל עלי קדש; עליונה, יאזכה
ללמוד תורה לשמה, באהבה ושמחה רבה לאורך ימים ושנה חיים.

המוציא לאור

צאלח ב"ר יעקב מנצור

מעה"ק ירושלם חובב"א

בסנת תשכ"א לס'

יתחכמו החכמים ויתבוננו הנבונים הלא זאת מודעת היא ששלימות נפש האדם בעוה"ז היא תלויה במלאכה גדולה של בירור ניצוצי הקדושה, שהם חלקים הנפשיים של בית ישראל. ולצורך זה יש לאדם שני מיני עמל. הא' עמל לימוד התורה הקדושה, שעל ידי עסק התורה מתבררים ניצוצי הקדושה. והב' עמל אכילה ושתייה. שיש ניצוצי קדושה נבררים ע"י עסק התורה בלבד. ויש נבררים ע"י אכילה ושתייה. שיש כמה וכמה חלקי גפשות, מעורבים בצומח ובעלי חיים וכמ"ש רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף, פירוש מה שברא הקב"ה את בני אדם שיהיו רעבים גם צמאים, שצריך להם אכילה ושתייה, מפני כי נפשם של בני אדם, בהם ר"ל במיני האכילה והשתייה תתעטף, כלומר מגולגלים וטמונים בתוכם. וע"י אכילה ושתייה של בני אדם, שאוכלים כל מיני הצמחים, ירקות ופרי האדמה ופרי העץ, וגם אוכלים כל בשר בע"ח, וגם שותים מים וכל מיני משקים. אז מבררים חלקי הנפשות ההם, ומעלים אותם להשלים נפשם בהם; ושני מיני עמל אלו הם בפה, כי הפה משמש שני מלאכות. אחת של הכנסה שהוא אכילה ושתייה, ואחת של יציאה שהוא לימוד התורה הקדושה שמוציאה בפיו. כמ"ש כי חיים הם למוצאהם ודרשו למוציאהם בפה. ולא יש מקום בגוף האדם שמשמש שתי מלאכות הפכיות, שהם כניסה ויציאה, אלא רק הפה בלבד. ול"א בקהלת וא"י כל עמל אדם לפיהו וגם הנפש לא תמלא, כלומר כל עמל אדם בעוה"ז, כל דייקא, הן עמל תורה, הן אכילה ושתייה, הוא לפיהו. כי זה המקום הוא מכניס ומוציא כאשר אמרנו, ועכ"ז גם הנפש שהיא רוחנית ונוצת מן עמלים אלו שבפה, שהם א' בכניסה וא' ביציאה, לא תמלא חלקים השייכים לה מן הביורורים שנעשים בפה, כי אין אדם מתמלא חסרונו בפעם ראשונה שבא לעוה"ז, אלא צריך לחזור בגלגול כדי להשלים חלקים השייכים לנפשו. הן מצד עמל תורה, הן מצד עמל אכילה ושתייה, ששניהם בפה המה עומדים:

והנה עמל תורה שהוא רוחני וקדוש, מוכח מתוכו שמלאכתו היא מלאכת הקודש, יען כי הוא נגדי לחומר הגוף, אבל עמל

אכילה ושתייה, מאחר שהוא עונג לחומר הגוף אינו מוכח ומבורר שמלאכתו היא בכלל מלאכת הקודש, אלא הרואה אומר לעונג הגוף הוא בא ונעשה. על כן עסק זה אינו מתקדש להיות קודש ולהכלל בקדושה, אלא ע"י הכונה והמחשבה, שמכוין וחושב בסוד האכילה והשתייה ורמוזה ושורשיה. ובאמת עין רואה דלא כלי עלמא גמירי לכיין בסוד ה', וגם המבינים טרדת הזמן ובלבול הדעת, מונעתם מן הכונה הראויה להיות בסוד ה'. ורק הלשון הוא יכול להשלים ככתוב במשלי ט"ו לשון חכמים תטיב דעת. שהאדם מסדר בפיו ולשונו, מה שצריך לכיין ולחשוב בלבו ומוחו, ועל כן, לשון חכמים, הסודר בדרך תפלה ובקשה על כל מצוה ומצוה, תטיב דעת לאדם, הן במעשה המצוה שעושה, הן באכילה ושתייה שאוכל ושותה שע"י ישלים האדם מלאכת הקודש של הביורורים: **ובראשית** מאמר, אגישה לפני הקוראים הנאמנים ענין הנגוע לאכילה, שהוא מלאכה גדולה במלאכת הקודש של הביורור, והוא כי הכונות של האכילה הם חמשה כונות עמוקות, שהם הא' מ"ו, והב' נ"ח והג' ל"ח, והד' ד"ק, והה' פ"ד, ומפורשים היטב בשער טעמי המצות לרבינו האר"י זלה"ה בפרשת עקב, ומפורש שם דמ"ש רז"ל בברכות דף ס"א, מנוח עם הארץ היה, היא מפני כי מנוח לא היה מכוין בכל החמשה כונות הנז"ל, אלא היה מכוין בשתיים מהם בלבד, שהם מ"ו נ"ח, ולהיותו מכוין ועושה בירור באכילתו בשתי כונות אלו דוקא, שהם כונת מ"ו וכונת נ"ח, על כן נקרא מנוח שהוא צירוף מ"ו נ"ח, ולהיות כי הכונה הזאת של מ"ו נ"ח הרמוזה בשם מנוח, בלתי עליונה מאד, לכן ארז"ל מנוח עם הארץ היה, כי החכם יש לו כונה גדולה מכל חן, ולכן א"ל המלאך, אם תעצרני לא אוכל בלחמך, לפי שאין כונתך זו כ"כ גדולה עכ"ד ע"ש. נמצא אע"פ שהוא היה מכוין שני כונות אלו של מ"ו נ"ח כראוי, כיון דאינו מכוין בכל החמשה כונות שהם מ"ו נ"ח ל"ח ד"ק פ"ד, קראו אותו עם הארץ, וכ"ש מי שאינו מכוין כלל אפילו באחת, שראוי לקרותו עם הארץ, על כן אמרתי, לתביא כאן סדר בקשה קודם אכילה, אשר כל אדם יכול לאומרה, ובאלה הדברים יצא האדם ידי תובתו, ותהיה געשית

גם נראה דאין צריך להיות כל הי"ב ככרות מאלו המצות שאפואם בערב פסח לט"ס מצת מצוה שאוכלים מהם החיוב בליל פסח. אלא רק שלשה מהם יהיו מן המצות שנאפו לשם מצת מצוה. ויניחם שתיים המה שתיים דימין של האמצעיים. ואחת תהיה עליונה בשתיים דשמאל של האמצעיים. וכאשר עושה יחץ לוקח מצה התחתונה שבשתיים דימין ומצניע חלק הגדול לאפיקומן וחלק הקטן מניחו בקערה שיש בה שלשה מצות וזרוע וביצה וכו'. ולוקח מצה אחת שלימה מן שלשה מצות אלו שבקערה ומניחו במקום הפרוסה תחת מצה העליונה שבאמצעיים. כדי שיהיו שתיים עליונים בימין האמצעיים וזו הפרוסה יניחה בקערה במקום אותה השלימה שנטלה מן הקערה. ונמצא בכל קריאת ההגדה עד שעת אכילת מצה מונח על השלחן י"ב ככרות. וגם קערה מסודר בתוכה מצות וזרוע וביצה וכו'. כרשום בספרי ההגדה. וכל זה הוא כשחל פסח בשבת כדי שיברך המוציא על שתיים העליונות האמצעיים אשר בי"ב ככרות:

וכשיגיע זמן ברכת המוציא לאכול מצה לא יברך המוציא ואכילת מצה על המצות אשר בקערה הסדורה הנו'. אלא יברך המוציא על אותם האמצעיים אשר בי"ב ככרות. ויקח שתיים העליונות שבארבע אשר באמצע ויקח הפרוסה מן הקערה ויניחנה בחוסם. ונמצא שיש שלשה בידו שהם שתיים שלימות וא' חצי ככר שהוא הפרוסה אוחזו ביניהם. ויברך ברכת המוציא בעודו אוחז בשתיים השלימות. וישמיט האחת השלימה וישאר בידו רק השלימה העליונה והפרוסה שהיא החצי כבר הנו'. ויברך על אכילת מצה ויבצע מכל אחת מהן כזית. ויכוין שהוא כנגד יו"ד דשם הוי"ה וזה הוא לאכילתו. ויבצע עוד כזית מכל אחת ויכוין כי צירוף שניהם הוא שיעור ביצה שהוא כנגד יו"ד דשם אדני' ויתנה לאשתו. זה הוא העולה מדברי רבינו הרש"ש ז"ל לעשות כשחל פסח בשבת:

אבל כשחל פסח בחול. מנהגינו לברך המוציא ואכילת מצה על שלשה מצות אשר בסדר הקערה. ורק בעת הקידוש נניח על השלחן ד' ככרות כדן שאר יו"ט.

גו"ו
קיום קידוש יאמר בקשה זו:

ליקבה'י בדחילו ורחימו ורחילו ודחילו. ליחדא אותיות י"ה באותיות ו"ה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות ומלבושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה. ומכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה דכל פרצוף וספירה. הנה אנכי מוכן ומזומן לקיים מצות עשה מן התורה של קידוש יום טוב של חג המצות. ולקיים מצות עשה דרבנן לקדש על היין ולשתות כוס ראשון מארבע כוסות יין שתקנו חכמים בליל חג המצות. כדי לעשות נחת רוח ליוצרי ולעשות רצון בוראי. לתקן שורש מצוה זו במקום עליון. ולהעלות מין נוקבין מבירורי אורות וכלים הראויים להתברר על ידי מצוה זו בלילה הזאת. ויעלו המיין נוקבין ממדרגה למדרגה עד רום המעלות וימשכו אורות המוחין מרום המעלות. ממדרגה למדרגה כפי הסדר הראוי להמשך בלילה האת על ידי מצוה זו. ויהיו נעשים כל הזווגים העליונים הראויים להיות בלילה הזאת בעולמות הקדושים וי"ה מ' ה' א"א. שיעלה לפניך כאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכוין בעליית המיין נוקבין. ובהמשכת אורות המוחין. ובהמשכת שפע כל הזווגים הקדושים. ובכל שמות הקודש שראוי לכוין במצוה זו בלילה הזאת. ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכוין בכוס. ובחמשה אצבעות היד האוחזים בו. ובין שבתוכו ובמזיגתו במים. ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכוין בברכת הקידוש מתחילה ועד סוף. וכאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכוין בשתייה של היין דכוס ראשון מארבע כוסות שתקנו חכמים בלילה הזאת. וכאלו כונתי בכל הכונות הראויות לכוין במעשה דדבור וכונה ומחשבה ורעותא דלבא. ויתוקנו כל נפשות רוחות ונשמות חיות יחידות דכללות אצילות בריאה יצירה עשיה. וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה דכל פרצוף וספירה. ויתייחדו ארבע אותיות הוי"ה שהם נפש רוח ונשמה חיה יחידה דכללות ופרטות אצילות בריאה יצירה עשיה ביחודא שלימ' אשר בהם תפשט שפע אור אין סוף. ומשם ימשך שפע וברכה רבה בכל